

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1

1. รายละเอียดเกี่ยวกับอาจารย์

อาจารย์ที่สอนไวยากรณ์อังกฤษส่วนมากเป็นหญิง อายุระหว่าง 25 - 30 ปี และ 36 - 40 ปี อาจารย์ทั้งหมดมีสถานะเป็นข้าราชการ อาจารย์ส่วนใหญ่มีวุฒิระดับปริญญาตรี นอกนั้นสูงกว่าปริญญาตรี และปริญญาโท และส่วนมากเลือกเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกระหว่างที่ศึกษาอยู่ สำหรับประสบการณ์ในการสอน อาจารย์ส่วนมากสอนภาษาอังกฤษและสอนไวยากรณ์อังกฤษมาแล้วระหว่าง 1 - 5 ปี โดยมีชั่วโมงสอนภาษาอังกฤษสัปดาห์ละ 10 - 15 ชั่วโมง และชั่วโมงเฉพาะที่สอนไวยากรณ์อังกฤษ 3 - 6 ชั่วโมง ในระหว่างสอนอาจารย์ส่วนใหญ่ไม่เคยเข้ารับการอบรม และเข้าร่วมการสัมมนาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ อาจารย์จำนวนมากใช้วารสารเป็นแหล่งเพิ่มพูนความรู้ วารสารที่อาจารย์ส่วนมากใช้ได้แก่ English Teaching Forum และใช้หนังสือ Method of Teaching English As A Foreign Language ของ Bryce Van Syoc กับวิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับชั้น ป.กศ. ของ กานดา สินขวานนท์ เป็นหนังสืออ้างอิงเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และหนังสือ A Guide to Patterns and Usage in English ของ S.A. Hornby กับหนังสือ Teaching of English Grammar ของ Charles C. Fries เป็นหนังสืออ้างอิงเกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์อังกฤษ

2. รายละเอียดเกี่ยวกับนักศึกษา

การจัดนักศึกษาเข้าชั้นเรียนส่วนใหญ่จัดตามลำดับการลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา ซึ่งอาจารย์ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าไม่เหมาะสม จำนวนนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีประมาณกลุ่มละ 41 - 45 คน

3. รายละเอียดเกี่ยวกับวิชาไวยากรณ์อังกฤษในระดับวิทยาลัยครู

อาจารย์ส่วนใหญ่มีความเห็นว่า จุดมุ่งหมายของวิชาไวยากรณ์อังกฤษที่ปรากฏในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พุทธศักราช 2508 ชัดเจน แต่ปฏิบัติตามเพื่อให้

บรรดาคู่มือหมายไวยากรณ์ อาจารย์ส่วนใหญ่มีความเห็นว่า หลักสูตรของวิชาไวยากรณ์อังกฤษ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ไวยากรณ์ในการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพียงพอแล้ว สำหรับนักศึกษาในระดับนี้ ผู้ที่กำหนดลักษณะและเนื้อหาของวิชาไวยากรณ์อังกฤษ คือ หน่วยงานในเทศก์ กรมการฝึกหัดครู ซึ่งอาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่าการอธิบายลักษณะและเนื้อหาของวิชาไวยากรณ์อังกฤษก็แล้ว

4. แบบเรียนและแบบฝึกหัดเสริม

4.1 แบบเรียน ผู้เลือกแบบเรียนคือ หัวหน้าหมวดภาษาอังกฤษ โดยแบบเรียน มีลักษณะที่มีเนื้อหาเรียงตามลำดับความยากง่าย

แบบเรียนที่ใช้ในการสอนไวยากรณ์อังกฤษ (อ. 1 - 5) ได้แก่

English Grammar for Thai Speakers ของ Angkab Palakornkul และ

Marlys Berg กับ Practice and Progress ของ L.G. Alexander

หนังสือที่อาจารย์แนะนำให้ใช้เป็นแบบเรียนแทนเล่มที่ใช้อยู่ คือ Suan

Dusit Materials ของ Mr. Terry Frederickson แทน Practice and Progress

และ Success With English ของ J.A. Barnett, Geoffry Broughton และ

Thomas Greenwood แทน English Grammar for Thai Speakers

4.2 แบบฝึกหัดเสริม อาจารย์ส่วนใหญ่ใช้แบบฝึกหัดจากหนังสือ Mastering American English ของ Hayden, Pilgrim และ Haggard, Rapid Review of the English Grammar ของ Jean Pranninskas และ English Grammar for Thai Speakers

5. ความรู้ความเข้าใจของอาจารย์เกี่ยวกับหลักการสอน และหลักสูตรไวยากรณ์อังกฤษ

อาจารย์ส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการสอนไวยากรณ์อังกฤษ แบบการยะ (Functional Grammar) และหลักสูตรไวยากรณ์อังกฤษอยู่ในเกณฑ์ดี

6. การสอนไวยากรณ์อังกฤษ

6.1 วิธีสอน วิธีสอนที่อาจารย์ใช้มากที่สุด คือ วิธีสอนไวยากรณ์อังกฤษ แบบฟัง - พูด (Aural-Oral Approach) ซึ่งมีวิธีการในการดำเนินการสอนตามลำดับ

ชั้น ดังนี้

- ก. ดึงความสนใจของนักเรียนให้เข้ามาสู่เรื่องที่จะสอน
- ข. ให้ตัวอย่างปากเปล่า และ/หรือ เขียนบนกระดานดำ
- ค. สรุปลักษณะที่โดยผู้สอน และนักเรียนช่วยกันสรุป
- ง. ฝึกปากเปล่า (Oral Drill) โดยเน้นความสนใจที่ปัญหา กลวิธีในการฝึกปากเปล่าที่อาจารย์ใช้มากที่สุด คือ การซ้ำ (Repetition) การแทนที่คำ (Substitution) และการเปลี่ยนรูปประโยค (Transformation)
- จ. ฝึกการนำไปใช้ (Pattern Practice) สำหรับกลวิธีในการฝึกการนำไปใช้นั้น อาจารย์ใช้บทสนทนา (Dialogue) และการฝึกกระสวนประโยค (Pattern Practice) เป็นส่วนใหญ่

อาจารย์เกือบทั้งหมดไม่ได้สอนตามลำดับชั้นอย่างเคร่งครัด ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับเนื้อหาที่สอน และพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน

สำหรับปัญหาในการสอนนั้น อาจารย์ส่วนใหญ่มีปัญหากับการใช้อุปกรณ์การสอน นักศึกษามีพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษไม่เท่ากัน และจำนวนนักศึกษาในห้องหนึ่ง ๆ มีมากเกินไป นอกจากนี้อาจารย์ยังมีปัญหาในการหาแบบฝึกหัดอ่านเพื่อนำมาเสริมการเรียนรู้ไว้อย่างกว้าง

6.2 วิธีตรวจงานนักเรียน

อาจารย์ส่วนใหญ่ตรวจแบบฝึกหัดของนักศึกษาในสมุดแบบฝึกหัดด้วยตนเอง และใช้เวลาตรวจนอกเวลาเรียน ในการตรวจนั้นอาจารย์ขีดเครื่องหมายถูก - ผิด และแก้ที่ผิดให้ด้วย และอาจารย์ส่วนใหญ่ให้นักศึกษาตรวจแก้ที่ผิดทุกครั้ง

6.3 การทดสอบ

อาจารย์ส่วนมากทดสอบนักศึกษาเทอมละ 2 ครั้ง คือ เมื่อกลางเทอม และปลายเทอม ในการทดสอบกลางเทอม และปลายเทอมนั้น อาจารย์ส่วนใหญ่ทดสอบนักศึกษาของตนร่วมกับนักศึกษาของอาจารย์ทั้งหมดที่สอนวิชาเดียวกัน

กลวิธีทดสอบในชั่วโมงเรียน อาจารย์ส่วนใหญ่ทดสอบความเข้าใจ (Comprehension) โดยการตั้งคำถามแล้วให้นักศึกษาเลือกคำตอบที่ถูกต้อง ทดสอบการแสดงออก (Expression) โดยให้นักศึกษาตอบคำถามปากเปล่า ส่วนในการเขียนนั้น อาจารย์ให้นักศึกษาเติมประโยคให้ได้ใจความสมบูรณ์

กลวิธีทดสอบกลางเทอมและปลายเทอม อาจารย์ส่วนใหญ่ใช้ขอทดสอบทั้งแบบปรนัย และแบบให้เขียน สำหรับกลวิธีของขอทดสอบแบบให้เขียนนั้น อาจารย์ส่วนใหญ่ใช้วิธีให้นักศึกษาเติมประโยคให้ได้ใจความสมบูรณ์และให้ตอบคำถาม

หลังการทดสอบทุกครั้ง อาจารย์ส่วนใหญ่เฉลยขอทดสอบพร้อมทั้งแจ้งคะแนนให้นักศึกษาทราบ

สำหรับการนำผลที่ได้จากการวัดผลมาพิจารณาเพื่อปรับปรุงการสอนนั้น อาจารย์ส่วนใหญ่จะพิจารณาทำการสอนใหม่ในเรื่องที่นักเรียนยังบกพร่องอยู่ โดยคัดแปลงวิธีสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีปัญหาโดยเฉพาะ และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกการใช้ไวยากรณ์ในเรื่องนั้น ๆ เพิ่มมากขึ้น

ตอนที่ 2

สัมฤทธิ์ผลในการใช้ไวยากรณ์อังกฤษของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ตอนต้น ปีที่ 2 ในแต่ละวิทยาลัยครู โดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในระดับต่ำ ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์อังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยครูที่ 6 แตกต่างจากวิทยาลัยครูที่ 1, 2, 3, 4, และ 5 อย่างมีนัยสำคัญ และมีความสามารถสูงที่สุด แต่ความแตกต่างระหว่างความสามารถของนักศึกษาในวิทยาลัยครูที่ 1, 2, 3, 4 และ 5 ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ขอเสนอแนะ

1. ควรจัดนักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษระดับเดียวกันอยู่ในกลุ่มเดียวกัน และให้มีจำนวนพอสมควร ทั้งนี้ จากการวิจัยพบว่า ปัญหาในการสอนของอาจารย์ประการหนึ่งคือ นักศึกษาในกลุ่มหนึ่ง ๆ มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันมาก และมีจำนวนนักศึกษามากเกินไป

2. อาจารย์ผู้สอนวิชานี้ทุกคนควรดำเนินการสอนร่วมกัน และเป็นไปในทำนองเดียวกัน เช่น การเลือกใช้แบบเรียน การจัดทำ หรือรวบรวมแบบฝึกหัดจากหนังสือต่าง ๆ ตลอดจนการทดสอบนักเรียน เพราะจากการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ในวิทยาลัยครูที่อาจารย์ผู้สอนวางแผนการสอนร่วมกันอย่างจริงจังนั้นมีสัมฤทธิ์ผลในการใช้ไวยากรณ์อังกฤษสูงกว่านักศึกษาในวิทยาลัยครูที่อาจารย์แต่ละคนดำเนินการสอนไปตามลำพัง

3. ในการดำเนินการสอนนั้น อาจารย์ผู้สอนควรฝึกให้นักศึกษาสามารถใช้ไวยากรณ์ที่เรียนให้ได้ โดยเฉพาะในการอ่านและการเขียน ทั้งนี้อาจารย์ในหมวดภาษาอังกฤษอาจจะทำได้โดยสร้างหรือรวบรวมแบบฝึกหัดจากหนังสือต่าง ๆ มาให้นักศึกษาฝึกใช้ไวยากรณ์ที่เรียนแล้วให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพราะจากการวิจัยพบว่า อาจารย์ส่วนมากพอใจที่จะดำเนินการสอนตามแบบเรียนที่กำหนดให้เท่านั้น โดยไม่พยายามสอนไวยากรณ์ให้สัมพันธ์กับวิชาอื่น

4. หมวดภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยครูต่าง ๆ ควรมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในเรื่องการสอน การใช้แบบเรียน แบบฝึกหัดเสริม และ workbook ต่าง ๆ ในอันที่จะทำให้การสอนภาษาอังกฤษในระดับวิทยาลัยครูประสบความสำเร็จยิ่งขึ้น และมีมาตรฐานอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้พบว่า อาจารย์ในหมวดภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูบางแห่งได้แต่งแบบเรียนขึ้นทดลองใช้ในวิทยาลัยครูของตน บางแห่งกำลังทดลองใช้แบบเรียนเล่มใหม่อยู่ และบางแห่งได้สร้าง workbook ขึ้นใช้เพื่อเสริมการสอนวิชานี้ให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

5. วิธีสอนไวยากรณ์อังกฤษในระดับวิทยาลัยครู

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาติดต่อกับผู้อื่นได้เหมือนกับใช้ภาษาของผู้เรียนเอง โดยไม่ต้องคำนึงถึงกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ วิธีสอนที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์นี้ได้คือวิธีสอนแบบฟัง - พูด (Aural-Oral Approach) วิธีนี้ได้แพร่หลายเข้ามาในประเทศไทยมานานแล้ว แต่ผลของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังไม่อยู่ในเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องมาจากปัญหาทางตัวครูผู้สอนเป็นประการสำคัญ กล่าวคือ ครูขาดความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของการสอน

ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร¹ รวมทั้งระเบียบวิธีสอนและกระบวนการในการดำเนินการสอนในห้องเรียนด้วย ฉะนั้นผู้วิจัยจะได้เสนอแนะวิธีการสอนวิชาไวยากรณ์อังกฤษในระดับนี้ไว้ดังนี้

วิธีสอนไวยากรณ์อังกฤษที่จะได้กล่าวต่อไปนี้เป็นหลักสำคัญทั่ว ๆ ไปของวิธีสอนแบบฟัง - พูด (Aural-Oral approach) ซึ่งมีอยู่ 4 ประการด้วยกัน คือ

1. สอนสิ่งที่สอนควยคำพูดก่อนสอนการเขียน
2. การสอนยึดถือการเปรียบเทียบเชิงวิชาการระหว่างภาษาของผู้เรียน กับภาษาที่จะสอนเป็นประการสำคัญ
3. การสอนจำเป็นต้องฝึกฝนแบบสร้าง (Pattern) ของภาษาอย่างหนักหน่วง โดยใช้วิธีที่เรียกว่า การฝึกโครงสร้าง (Pattern Practice)
4. การเรียนต้องพยายามให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับการสื่อความหมายกันในชีวิตจริงให้มากที่สุด²

ไซออก (Syoc) ได้แบ่งวิธีดำเนินการสอนไวยากรณ์อังกฤษในห้องเรียนออกเป็น 5 ชั้น คือ

1. ดึงความสนใจของนักเรียนให้เข้ามาสู่เรื่องที่จะเรียน (Attention Pointer)
2. ให้ตัวอย่างข้อไวยากรณ์นั้น ๆ (Examples)
3. ให้นักเรียนเห็นเหตุผลของหลักไวยากรณ์นั้น ๆ (Generalization)
4. ให้นักเรียนโดยให้นักเรียนรู้สึกตัวว่ากำลังฝึกใช้หลักไวยากรณ์ข้อนั้นอยู่ (Practice)

---

¹ กานดา ณ. ถลาง, "วิธีสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา" (วิทยานิพนธ์ประกอบการพิจารณาเพื่อดำรงตำแหน่งรองศาสตราจารย์วิชาภาษาและวรรณคดีอังกฤษ วิทยาลัยวิชาการศึกษา, 2514), หน้า 19.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 32 - 36.

5. ถึงความสนใจของนักเรียนออกไปจากจุดที่เรียน โดยสร้างสถานการณ์ขึ้น
แต่ยังคงใช้จุดไวยากรณ์นั้นอยู่นั่นเอง (Pattern Practice)

ขั้นที่ 1 ครูถึงความสนใจของนักเรียนให้มาสู่สิ่งที่จะสอนโดยวิธีปากเปล่าก่อน
จึงค่อยเขียนลงบนกระดานคำ ในขั้นนี้ครูควรพยายามให้นักเรียนเข้าใจความหมายของ
หัวข้อไวยากรณ์ที่จะสอนอย่างรวดเร็วที่สุด ซึ่งครูอาจจะใช้กลวิธีที่แตกต่างกันไปตามลักษณะ
ของปัญหาไวยากรณ์นั้น ๆ เช่น อาจจะใช้การเปรียบเทียบกระสวนประโยค การสร้าง
สถานการณ์ การใช้รูปภาพ หรือการกระทำท่าทางของครู เป็นต้น

ตัวอย่างขั้นที่ 1 ใช้วิธีการเปรียบเทียบกระสวนประโยค

ครู : Listen carefully.

This is Somsak. Is this Somsak ?

ขั้นที่ 2 เมื่อนักเรียนทราบว่า จะเรียนเรื่องใดแล้ว ครูควรให้ตัวอย่างปากเปล่า
อีกหลาย ๆ ประโยค ครูอาจจะให้นักเรียนฟังตัวอย่างพร้อมทั้งวาดตามไปด้วยก็ได้ ซึ่งอาจ
จะทำให้ นักเรียนสามารถสรุปกฎเกณฑ์ได้ด้วยตนเอง

การเลือกตัวอย่างครูจะต้องเลือกอย่างระมัดระวังที่สุด โดยเลือกประโยคที่
แสดงให้เห็นถึงจุดที่ต้องการสอนให้ชัดที่สุดด้วย และควรจะให้ประโยคตัวอย่างไม่น้อยกว่า
3 ประโยค

ขั้นที่ 3 เพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนทุกคนเข้าใจเรื่องที่สอนอย่างแจ่มแจ้งหรือไม่
ครูควรให้นักเรียนเป็นผู้สรุปกฎเกณฑ์สำหรับบทเรียนนั้น ๆ แต่ถ้าหากว่านักเรียนไม่สามารถ
จะสรุปกฎเกณฑ์ในเรื่องที่เรียนได้ ครูควรพิจารณาสาเหตุ 2 ประการ คือ

1. ตัวอย่างที่ครูให้ไม่ชัดเจนพอที่จะทำให้นักเรียนมองเห็นจุดที่ต้องการสอน
2. ครูอาจจะให้ตัวอย่างเร็วเกินไป หรือให้ตัวอย่างน้อยเกินไป

ฉะนั้น ครูควรให้ตัวอย่างเพิ่มเติม หรือให้ตัวอย่างให้ช้าลงอีก

นอกจากนั้นครูอาจจะเขียนกฎเกณฑ์ที่นักเรียนสรุปได้ลงบนกระดานคำเพื่อเป็น
การช่วยนักเรียนให้เข้าใจแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น โดยอาจจะเขียนให้อยู่ในกรอบ (Frame)
ดังตัวอย่าง

	He	went	home.
Did	he	go	home ?
	He	sings	well.
Does	he	sing	well ?

3

กานดา ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการสรุปกฎเกณฑ์ไว้ดังนี้

1. ควรจะสรุปกฎเกณฑ์หลังจากที่ฝึกอย่างหนักหน่วง (Drill) พอประมาณแล้ว
2. การสรุปกฎเกณฑ์ไม่ใช่การอธิบายกฎทางไวยากรณ์ในระเบียบวิธีสอนแบบเดิม แต่เป็นการให้ข้อสังเกตสั้น ๆ เกี่ยวกับลักษณะที่สำคัญและที่จำเป็นแก่การจดจำ เป็นการช่วยให้การฝึกของนักเรียนมีความหมายชัดเจนแก่ผู้เรียนยิ่งขึ้น

3. ครูอาจให้นักเรียนเป็นผู้สรุปกฎเกณฑ์จากการสังเกตสิ่งที่กำลังฝึกอยู่

4. ในหัวข้อของการฝึกแต่ละหัวข้อ ควรจะมีข้อสรุปกฎไวยากรณ์อย่างสั้น ๆ ไว้เป็นตอน ๆ เพื่อช่วยความเข้าใจของผู้เรียน⁴

ในกรณีที่เป็นต้องอธิบายกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ครูอาจจะยึดหลักในการอธิบาย ดังนี้คือ

1. อธิบายสั้น ๆ แต่ให้ได้ความแจ่มแจ้งที่สุดเกี่ยวกับหัวข้อไวยากรณ์ที่กำลังจะสอน พยายามใช้เวลาเพียงร้อยละ 15-20 ของเวลาเรียนในการอธิบาย

---

³Bryce Van Syoc, แนววิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์สำหรับประเทศไทย คมคาย จงเจริญสุข แปลจาก *Methods of Teaching English as a Foreign Language with Particular Reference to Speakers of Thai*. (พระนคร: โรงพิมพ์สังคมาศกรแห่งประเทศไทย), หน้า 74-75.

⁴กานดา ณ. ดลาง, เรื่องเดิม, หน้า 35, 54.

2. อธิบายเป็นภาษาไทย ถ้าครูเห็นว่าจะประหยัดเวลาได้มากกว่าที่จะอธิบายเป็นภาษาอังกฤษ

3. พยายามตัดบท อย่าให้นักเรียนตามมากเกินไป นักเรียนส่วนมากต้องการจะทราบกฎเกณฑ์ที่แน่นอนตายตัว แต่ภาษาอังกฤษก็เช่นเดียวกับภาษาอื่นที่ไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอน เพราะภาษาเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

4. ครูอย่าฝึกกฎเกณฑ์ขึ้นเอง และไม่ควรพยายามที่จะ "อธิบาย" โครงสร้างที่ยุ่งยาก ถ้ารูปไวยากรณ์โคสลับซับซ้อนมาก ครูควรสอนรูปไวยากรณ์นั้นทีละชั้น ให้คำอธิบายสั้น ๆ และให้นักเรียนฝึกฝนมาก ๆ⁵

ขั้นที่ 4 ขั้นนี้เป็นการฝึกให้ผู้เรียนสามารถใช้แบบสร้างไวยากรณ์อย่างแคล่วคล่อง เป็นไปโดยธรรมชาติ ไม่มีการหยุดคิดถึงกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ขั้นนี้ถือว่าเป็นขั้นต้นของการเรียนภาษา คือ ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างกลไกเท่านั้น (Manipulative level) ยังไม่สามารถจะใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้

หลักในการฝึกนักเรียน (Practice)

1. ครูผู้สอนจะต้องมีความชำนาญในการสอนด้วยวิธีแบบฟัง - พูด เป็นอย่างดี และควรจะใช้ข้อความรู้สึกหรือปฏิกริยาของนักเรียน
2. ควรฝึกในสภาพการณ์ที่เกิดความหมายต่อผู้เรียนเท่านั้น
3. ในการฝึกควรให้นักเรียนได้ใช้ความคิดด้วย
4. บรรยากาศในการฝึกควรเป็นไปเพื่อส่งเสริมการแสดงออกของผู้เรียน
5. หลังจากการฝึกแล้ว ครูต้องพยายามให้นักเรียนมีโอกาสใช้แบบสร้างประโยคที่เรียนแล้วในห้องเรียนออกไปใช้นอกห้องเรียนด้วย ทั้งนี้เนื่องจากการฝึกฝนที่สมบูรณ์ได้หยุดอยู่เพียงเพื่อให้นักเรียนมีความสามารถใช้ภาษาได้อย่างกลไกเท่านั้น

---

⁵สุโร พงษ์ทองเจริญ, ตำราวิชาชุดक्रमิยัมของคุรุสภา วิชาภาษาอังกฤษ ตอน 5 วิธีสอนภาษาอังกฤษ (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2513), หน้า 62-63.

แต่จะต้องให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาจนถึงขั้นสื่อความหมายได้ในชีวิตจริง (Communicative Level) ก็จะต้องฝึกต่อไปจนถึงขั้นที่ 5 (Pattern Practice) นั้นเอง

6. การฝึกต้องให้นักเรียนทำแต่ในสิ่งที่ถูกเท่านั้น ไม่ให้มีโอกาสทำในสิ่งที่ผิดเลย
7. การฝึกควรเริ่มต้นจากสิ่งที่ง่ายไปยังกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย เป็นแถว แล้วจึงฝึก

นักเรียนเป็นรายบุคคล

8. การฝึกต้องมีขอบเขต มิฉะนั้นแล้วจะก่อให้เกิดความเบื่อหน่าย (Fatigue) ได้ง่ายที่สุด ในค่านของผู้เรียนทั้งทางจิตและทางกาย เพื่อป้องกันความเบื่อหน่ายครูจะต้องไวต่อปฏิกิริยาของนักเรียน และควรใช้กลวิธีในการฝึกที่แตกต่างกันไปหลาย ๆ วิธี⁶

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ (Wilga M. Rivers) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการฝึกนักเรียน เพื่อป้องกันไม่ให้นักเรียนฝึกโดยที่จิตใจไม่ได้อยู่กับสิ่งที่เรียน ไว้ดังนี้

1. นักเรียนควรพบแบบสร้างไวยากรณ์ที่เรียนในสถานการณต่าง ๆ กันหลาย ๆ ครั้ง เช่นในบทสนทนา หรือในเรื่องที่อ่าน โดยวิธีนี้นักเรียนจะสังเกตความสัมพันธ์ของแบบสร้างไวยากรณ์ที่เรียนกับแบบสร้างไวยากรณ์อื่น ๆ ได้ และก่อนที่จะให้นักเรียนพูดประโยค ครูควรให้นักเรียน "ไต่ขียน" ประโยคตัวอย่างหลาย ๆ ครั้ง
2. กลวิธีในการฝึกชนิดแรกควรจะเริ่มโดยให้นักเรียนซ้ำประโยค (Repetition) ตามครู ควบความเร็วปกติ และเป็นไปอย่างธรรมชาติ
3. กลวิธีในการฝึกต่อไปควรเป็นประเภทเทียบแทน หรือแทนที่คำ (Substitution Drill) โดยครูให้ตัวนำ (Cues) นักเรียนพูดประโยคใหม่โดยใช้ตัวนำนั้น และครูทวนประโยคที่ถูกต้องให้ ครูควรสังเกต "คำตอบ" (Response) ของนักเรียนด้วย ถ้านักเรียนไม่เข้าใจรูปประโยค ครูจะต้องอธิบายจนนักเรียนตีความหมายได้อย่างถูกต้อง แล้วจึงฝึกต่อไป
4. ต่อไปครูควรใช้กลวิธีฝึกประเภทผสม (Mixed Drill) หรือแบบแทนที่คำ

⁶ กานดา ณ. กลาง, เรื่องเดิม, หน้า 46-53.

ที่อาจจะใช้แทนได้ในตำแหน่งต่าง ๆ กัน (multiple-substitution) เพื่อเป็นการทดสอบว่านักเรียนสามารถให้ "คำตอบ" (Response) ได้อย่างถูกต้อง และทันทีหรือไม่

5. ครูจะแน่ใจว่านักเรียนเรียนรู้ (Learn) รูปประโยคก็ต่อเมื่อนักเรียนสามารถใช้รูปประโยคนั้นได้ในการสนทนา ถ้ายังไม่เป็นที่น่าพอใจครูจะต้องฝึกนักเรียนต่อไปอีก บทฝึกในชั้นนี้อาจจะเป็นแบบฝึกหัดปากเปล่า (Oral Drill) แบบฝึกหัดอ่าน (Reading Exercise) และแบบฝึกหัดเขียน (Writing Exercise)

6. ครูไม่ควรให้นักเรียน कुछหนังสือเวลาฝึก เพราะจะทำให้นักเรียนรู้สึกว่าเขาอยู่ในสิ่งที่กำลังฝึกแล้วก่อนที่จะรู้และใช้ได้จริง และอาจจะทำให้นักเรียนเบื่อด้วย

7. ครูไม่ควรให้นักเรียนฝึกปากเปล่านานเกินไป เพราะจะทำให้นักเรียนเบื่อและลดความสนใจลงได้ ทั้งนี้ครูอาจจะหลีกเลี่ยงได้โดยใช้กลวิธีฝึกหลาย ๆ วิธี และครูจะเปลี่ยนตัวนำ (Cue) จากการให้คำปากเปล่า (Aural Cue) เป็นการใช้รูปภาพหรือของจริงเสียบ้าง หรืออาจจะให้ตัวนำที่ทำให้ได้คำตอบที่ตกลงขบขัน หรือเป็นคำตอบที่ไม่ได้คาดหวังก็ได้ (Unexpected Response) นอกจากนี้อาจจะแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มหรือเป็นแถวให้นักเรียนแข่งขันกัน⁷

กลวิธีในการฝึกในชั้นที่ 4 นี้มีหลายวิธี ครูอาจจะเลือกใช้วิธีใดวิธีหนึ่งหรือหลายวิธีในการฝึกนักเรียนตามความเหมาะสมของหัวข้อไวยากรณที่จะสอน

กลวิธีในการฝึกที่สำคัญ ๆ พอสรุปได้มีดังนี้คือ

1. การซ้ำประโยคตามครู (Repetition) เป็นวิธีการที่ใช้กันมากที่สุดในการฝึกโครงสร้างประโยค การฝึกเริ่มโดยครูพูดประโยคตัวอย่างให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนนำตาม ครูจะต้องควบคุมการออกเสียง และ Intonation ของนักเรียนด้วย

---

⁷Wilga M. Rivers, Teaching Foreign Language Skills (Tokyo: Toppan Company, Limited, International Edition, Third Impression, 1970), pp. 105-109.

การฝึกโดยให้นักเรียนซ้ำประโยคมีข้อคืออยู่ที่ว่า นักเรียนทุกคนได้ฝึก แต่มีข้อบกพร่องคือ เป็นการฝึกที่นักเรียนไม่ได้ใช้ความคิดเลย เป็นการเลียนแบบที่แท้จริง (pure imitation)⁸

2. การแทนที่คำ หรือการเทียบแทน (Substitution) การฝึกโดยใช้วิธีนี้ ครูจะบอกประโยคให้นักเรียนฝึก โดยให้ตัวอย่างแล้วให้นักเรียนว่าตาม ขั้นตอนไปครูให้ตัวนำที่จะให้นักเรียนเอาไปแทนที่คำในประโยคนั้น ๆ นักเรียนจะต้องตั้งใจฟังประโยค ตัวอย่างควยความระมัดระวัง เพราะจะต้องนำไปใช้ในการฝึก

การแทนที่คำนี้อาจจะแบ่งออกเป็น 3 ชนิด ได้ดังนี้

(1) การแทนที่คำอย่างง่าย (Simple Substitution) การแทนที่คำชนิดนี้ใช้ได้กับนักเรียนทุกระดับชั้น โดยที่ครูจะให้ตัวอย่างที่จะนำไปแทนที่คำในตำแหน่งหนึ่ง ตำแหน่งใดในประโยค (Same Slot)

ตัวอย่าง การฝึกการใช้คำกริยาวิเศษณ์ชนิดต่าง ๆ (Different Kinds of Adverbial Expression)

ครู	นักเรียน
I'm going home.	I'm going home.
back.	I'm going back.
away.	I'm going away.
later.	I'm going later.
tomorrow.	I'm going tomorrow.

(2) การแทนที่คำชนิดที่เมื่อแทนที่ตัวนำในประโยคแล้ว คำอื่น ๆ ในประโยค บางคำจะต้องเปลี่ยนแปลงควย (Correlative Substitution) วิธีนี้ครูให้ตัวนำ

⁸G. Pittman, Teaching Structural English (Singapore: Federal Publications Ltd., 1964), p. 167.

(Cue) เหมือนกับวิธีแรก นักเรียนจะแทนที่ตัวนำในตำแหน่งเดิมทุกครั้ง แต่นักเรียนจะต้องเปลี่ยนแปลงลักษณะทางไวยากรณ์ของประโยคในบางส่วนด้วย

ตัวอย่าง การฝึกความสัมพันธ์ระหว่างประธานและคำกริยา (Subject-Verb Agreement)

ครู	นักเรียน
Where does Mary live ?	Where does Mary live ?
Rose	Where does Rose live ?
your cousin	Where does your cousin live ?
the boys	Where do the boys live ?
the children	Where do the children live ?
your friend	Where does your friend live ?

(3) การแทนที่คำชนิดที่ตำแหน่งที่แทนเปลี่ยนไปตามประเภทของตัวนำที่ครูให้ (Moving Slot Substitution) การฝึกวิธีนี้ครูให้ตัวนำ (Cues) เพื่อให้นักเรียนนำไปแทนที่คำในประโยคซึ่งอาจจะเป็นคำในตำแหน่งหนึ่งตำแหน่งใดก็ได้ เพราะฉะนั้นความสนใจของนักเรียนจะต้องเปลี่ยนแปลงไปทุกครั้ง

ตัวอย่าง ฝึกการใช้ S-form ของคำกริยา Present Progressive construction ที่แสดงอนาคตกาล การแสดงความเป็นเจ้าของ และการใช้คำกริยาวิเศษณ์ (S-form of the verb and the present progressive construction expressing future time, possessives, adverbial expressions, etc.)

The	train	leaves	tomorrow	at	seven.
			tonight		
	bus				
Our					ten.
	guest				
			Monday		
		is leaving			
	boat				noon.
My					
	friend				
		left			9

3. การเปลี่ยนประโยค (Transformation หรือ Conversion) วิธีนี้ครู
ให้กระสวนประโยครูปหนึ่งแล้วให้นักเรียนเปลี่ยนเป็นอีกรูปหนึ่ง เช่น ครูอาจจะให้ประโยค
บอกเล่า แล้วให้นักเรียนเปลี่ยนเป็นประโยคคำถาม หรือประโยคปฏิเสธ
ตัวอย่าง ผิดการเปลี่ยนประโยคบอกเล่าเป็นประโยคคำถาม

ครู

นักเรียน

The students are busy.

Are the students busy ?

The teacher is reading papers. Is the teacher reading papers ?

---

⁹Fe R. Dacanay, Techniques and Procedures in Second
Language Teaching (Quezon City: Phoenix Publishing House, 1963),
pp. 112-116.

ครู

นักเรียน

The class can go faster.

Can the class go faster ?

We should remember the lesson.

Should we remember the lesson ?

John is a senior this year.

Is John a senior this year ?

4. การสนทนา (Conversation) เป็นการสนทนาที่ควบคุมกระสวนประโยค การเปลี่ยนประโยคสามารถจะดัดแปลงให้เป็นแบบฝึกประเภทนี้ได้

ครู

นักเรียน

The students are busy.

Are the students busy ?

Yes, they are.

The class can go faster.

Can the class go faster ?

Yes, he (or she) can.

We should remember the lesson.

Should the teacher remember the lesson ?

Yes, he (or she) should. ¹⁰

5. การเพิ่มประโยค (Addition) การฝึกด้วยวิธีนี้ครูให้ส่วนขยายของประโยค (Additional form) ซึ่งนักเรียนจะนำส่วนนี้ไปเพิ่มที่ต้นหรือท้ายประโยคเดิมเป็นลำดับไป

ครู

นักเรียน

He's working.

He's working.

Here.

He's working here.

This afternoon.

He's working here this afternoon.

¹⁰ Robert Lado, Language Teaching : A Scientific Approach

(New York: McGraw-Hill, Inc., 1964), pp. 99-100.

ครู

I got up late.

I was tired.

I didn't go to the party.

It rained.

I'll stay up late tonight.

I have an examination tomorrow.

นักเรียน

I got up late because I was tired.

I didn't go to the party because
it rained.

I'll stay up late tonight because

I have an examination tomorrow.¹²

8. การขยายประโยค (Expansion) การฝึกด้วยวิธีนี้ครูอาจให้นักเรียนเติมคำ
วลี หรืออนุประโยคเข้ากับประโยคตัวอย่างที่ให้
ตัวอย่าง ฝึกการใช้คำคุณศัพท์ในประโยค

ครู

I have a dress.

Pretty.

I have a pretty dress.

White.

Two.

หรือ อาจจะใช้ฝึกตำแหน่ง Noun clause ในประโยคโดยการให้เติม I
don't know หน้าประโยคคำถามประเภทต่อไปนี้

ครู

Where is he ?

How much does it cost ?

นักเรียน

I have a pretty white dress.

I have two pretty white dresses.

นักเรียน

I don't know where he is.

I don't know how much it costs.

¹²Dacanay, op. cit., pp. 129-130.

หรือ ครูอาจจะให้นักเรียนเติม He asked him หน้าประโยคคำถามประเภท
เดียวกัน

ครู

นักเรียน

Where are you going ?

He asked him where he was going.

9. การลดรูปประโยค (Reduction) เป็นการฝึกให้นักเรียนสามารถใช้คำ
หนึ่งคำ แทนวลี หรืออนุประโยคได้

ครู

นักเรียน

I' m going to the store.I'm going there.

I'd like one of the books
in the windows.

I'd like one of those.I see all the people.I see everyone.¹³

10. การเติมประโยคให้สมบูรณ์ (Completion) เป็นการฝึกให้นักเรียนเติม
ประโยคให้ได้ใจความสมบูรณ์

ครู

นักเรียน

He has all of them and I ... .

He has all of them and I have none.

You take your chair and

You take your chair and I'll take

I'll ... .

mine.

11. ให้อุทฺพประโยคใหม่ (Restatement) การฝึกวิธีนี้ครูออกคำสั่งให้นักเรียน
พูดประโยคที่ครูต้องการจะให้นักเรียนฝึก

¹³Mary Finocchiaro, Teaching English as a Secon Language

(Revised and Enlarged) (New York: Harper & Row, Publishers,
1969), pp. 119-120.

ตัวอย่าง

ครู

นักเรียน

Ask me how old she is.

How old is she ?

How old is she ? Tell me
that you are going to give
your bicycle to your
brother.

I'm going to give my bicycle to
my brother.¹⁴

12. การฝึกเกี่ยวกับการแสดง "ความสุภาพ" หรือความประหลาดใจในการสนทนา ทำให้การสนทนานั้นน่าสนใจและเป็นจริงเป็นจังมากขึ้น (Rejoinder)

ตัวอย่าง ฝึกการแสดงความเห็นชอบด้วย (Agreement)

ครู : It looks as if it's going to rain.

น.ร. กลุ่มที่ 1 : It looks as if it's going to rain.

น.ร. กลุ่มที่ 2 : Yes, it does, doesn't it ?

ครู : It looks as if it's going to be a hot day.

น.ร. กลุ่มที่ 1 : It looks as if it's going to be a hot day.

น.ร. กลุ่มที่ 2 : Yes, it does, doesn't it ?

ครู : It looks as if we can't go to the beach.

น.ร. กลุ่มที่ 1 : It looks as if we can't go to the beach.

น.ร. กลุ่มที่ 2 : Yes, it does, doesn't it ?

---

¹⁴Mackey, op. cit., pp. 270-272.

หรือ

ครู : You remember me, don't you ?

น.ร. กลุ่มที่ 1 : You remember me, don't you ?

น.ร. กลุ่มที่ 2 : Of course, I do.

ครู : You know me, don't you ?

น.ร. กลุ่มที่ 1 : You know me, don't you ?

น.ร. กลุ่มที่ 2 : Of course, I do.

ครู : You know them, don't you ?

น.ร. กลุ่มที่ 1 : You know them, don't you ?

น.ร. กลุ่มที่ 2 : Of course, I do.¹⁵

13. การฝึกให้นักเรียนพูดประโยคคล้ายตามประโยคนำของครู (Paired Sentence) การฝึกวิธีนี้ครูให้ประโยคตัวอย่าง แล้วตั้งคำถามตามนักเรียน
ตัวอย่าง

ครู

Rose likes pineapple.

What about you ?

Rose doesn't like coffee.

What about Harry ?

นักเรียน

I like pineapple too.

He doesn't like coffee either.

14. การฝึกแบบถาม - ตอบ (Question and Answer Exercise)

การฝึกถาม - ตอบ ชั้นมูลฐานอาจจะนำมาใช้สอนโครงสร้างของภาษาได้
อาจจะใช้ฝึกได้หลายวิธี ดังต่อไปนี้

---

¹⁵Dacanay, op. cit., p. 137.

(1) ให้นักเรียนตอบรับ Yes.

ครู : Do you have a brother ?

น.ร. : Yes.

(2) ให้นักเรียนตอบรับ Yes. พร้อมทั้งให้คำตอบสั้น ๆ

ครู : Do you have a brother ?

น.ร. : Yes, I do.

(3) ให้นักเรียนตอบรับ Yes. พร้อมทั้งให้คำตอบที่สมบูรณ์

ครู : Do you have a brother ?

น.ร. : Yes, I have a brother.

(4) ให้นักเรียนตอบรับ Yes. พร้อมทั้งให้คำตอบอย่างสั้นและสมบูรณ์

ครู : Do you have a brother ?

น.ร. : Yes, I do. I have a brother.

(5) ให้นักเรียนตอบปฏิเสธ No.

ครู : Do you have a brother ?

น.ร. : No.

(6) ให้นักเรียนตอบ No. และให้คำตอบสั้น ๆ

ครู : Do you have a brother ?

น.ร. : No, I don't.

(7) ให้นักเรียนตอบ No. พร้อมทั้งให้คำตอบที่สมบูรณ์

ครู : Do you have a brother ?

น.ร. : No, I don't have a brother.

(8) ให้นักเรียนตอบ No. พร้อมทั้งให้คำตอบอย่างสั้นและอย่างสมบูรณ์

ครู : Do you have a brother ?

น.ร. : No, I don't. I don't have a brother.

(9) ให้นักเรียนตอบ No. พร้อมคำตอบที่สมบูรณ์ และให้บอกสิ่งที่นักเรียน

มีควย

ครู : Do you have a brother ?

น.ร. : No, I don't have a brother. I have a sister.

(10) ให้นักเรียนเลือกตอบ

ครู : Do you have a brother or a sister ?

น.ร. : I have a brother.

(11) ให้นักเรียนตอบประโยคคำถามควยคำตอบ (Response) ที่นักเรียนกำลังฝึกใช้

ครู : Do you like playing baseball ?

น.ร. : Yes, very much.¹⁶

ตัวอย่างการฝึกขั้นที่ 4 โดยใช้วิธีฝึกหลาย ๆ วิธีรวมกัน

ตัวอย่างต่อไปนี้เป็นให้นักเรียนรวมประโยค (Integration) คำถาม 2 ประโยคให้เป็นประโยคเดียวกัน โดยมีการสับประโยค (Transposition) และลดประโยค (Reduction) บางส่วนลง

ก. กริยา "be"

รวมประโยคคำถามประเภท yes-no question และประเภท information question เข้าด้วยกัน

ครู : Who is he ? Do you know ?

น.ร. : Do you know who he is ?

ครู : How old is he ? Can you tell me ?

น.ร. : Can you tell me how old he is ?

¹⁶Finocchiaro, op. cit., pp. 118-123.

ครู : How is he getting along ? Do you have any idea ?

น.ร. : Do you have any idea how he is getting along ?

ข. กริยาอื่นนอกจากกริยา "be"

ครู : Where does she teach ? Do you know ?

น.ร. : Do you know where she teaches ?

ครู : What grade do you teach ?

Can you tell me ?

น.ร. : Can you tell me what grade you teach ?

ครู : What did she teach ?

How can I find out ?

น.ร. : How can I find out what she taught ?

ตัวอย่างการใช้รูปภาพ (Pictures) เป็นตัวนำ (Cues) ในการฝึก
ฝึกโดยใช้วิธีรวมประโยค (Integration) และการลดประโยค (Reduction)

ครู : Look at these pictures, class. One student makes two
statements about the picture. Another student combines
the two statements using too-to. Listen to the model.
Look at the sixth picture. The patient is very weak.

He can't receive visitors.

The patient is too weak to receive visitors.

ครู : Give other statements for picture 6.

น.ร. : The patient is still weak. He can't sit up in bed.

น.ร.¹ : The patient is still too weak to sit up in bed.

น.ร.² : The patient is still weak.

น.ร.³ : He can't leave the hospital.

น.ร.₄ : The patient is still too weak to leave the hospital.
(ครูชี้ไปที่ภาพที่ 1)

น.ร.₅ : The soup is very hot. She can't eat it.

น.ร.₆ : The soup is too hot to eat.

ครู : Coffee.

น.ร.₇ : The coffee is very hot. She can't drink it.

น.ร.₈ : The coffee is too hot to drink.

ฝึกโดยใช้วิธีแทนที่คำ (Substitution Drill)

ครู : Look at these pictures, class, Make statements about each using -- too -- to. You may add another statement to give further information or to explain your first one. Listen to the statements for picture 1.

: The soup is too hot to eat. She'll burn tongue if she does.

: Other statements.

น.ร.₁ : The soup is too hot to eat. She should let it cool first.

น.ร.₂ : The soup is too hot to eat. She shouldn't blow on it.

ครู : The girl has coffee in the cup, not soup.

น.ร.₃ : The coffee is too hot to drink. She should stir it some more.

น.ร.₄ : The coffee is too hot to drink. She should add more milk.

ฝึกการตอบสั้น ๆ (Use of Short Answer Forms)

ครู : Look at these pictures, class. One student asks a question which can be answered by the picture. A second student answers it. Listen to the model for the first picture.

น.ร.₁ : Why don't you eat your soup ?

น.ร.₂ : I can't. It's too hot.

น.ร.₁ : Why do you drive ? You are too young to drive.

น.ร.₂ : No, I'm not. I'm old enough to drive.

I have a license.

(ครูรูปที่ 4)

น.ร.₃ : Why do you wear high heeled shoes ?

Aren't you too young to wear them ?

น.ร.₄ : Yes, I am. I'm too young to wear them. I'm only trying them on.¹⁷

ขั้นที่ 5 การสอนในขั้นนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะส่งเสริมให้นักเรียนใช้กระสวนไวยากรณ์ที่ได้ฝึกไปแล้วในขั้นที่ 4 ใคอย่างอัตโนมัติ หลักในการฝึกก็คือ พยายามดึงความสนใจของนักเรียนออกไปสู่สถานการณ์ที่จะต้องใช้หัวข้อไวยากรณ์นั้น ๆ ทั้งนี้จะทำให้ นักเรียนคิดว่าตนกำลังใช้กระสวนไวยากรณ์นั้นอยู่ เพราะความสนใจของนักเรียนจะอยู่ที่ สถานการณ์ใหม่ ๆ แทนที่จะอยู่ที่จุดสำคัญของกระสวนไวยากรณ์ที่ตนกำลังฝึกใช้นั้น

Lado ได้ให้หลักในการฝึก Pattern Practice ไว้ดังนี้

1. ครูไม่ควรบอกนักเรียนว่าจะฝึกการใช้ไวยากรณ์เรื่องอะไร ครูควรให้ ตัวอย่างเท่านั้น

2. คำนำ (cues) ที่ควบคุมการเปลี่ยนแปลงในคำตอบ (Response) ของนักเรียนไม่ควรอยู่ที่จุดที่เป็นปัญหาของกระสวนประโยคเท่านั้น เพราะเมื่อนักเรียนรู้อาจต้องเปลี่ยนแปลงลักษณะไวยากรณ์ตรงจุดใดแล้วความสนใจของนักเรียนจะอยู่ที่ตรงจุดปัญหา

¹⁷Dacanay, op. cit., pp. 131-166.

เท่านั้น ซึ่งจะไม่ทำให้นักเรียนใช้กระสวนประโยคนั้นได้อย่างอัตโนมัติ เพราะฉะนั้นครูควรให้ตัวนำที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในจุดต่าง ๆ กัน¹⁸

ชนิดของการฝึก Pattern Practice

กลวิธีในการฝึกชั้นที่ 4 อาจจะนำมาฝึกในชั้นที่ 5 ได้ แต่กลวิธีสำหรับการฝึก Pattern Practice มักจะแตกต่างกับที่ใช้สำหรับการฝึกในชั้นที่ 4 เช่นการฝึกแบบให้เปลี่ยนประโยค (Transformation หรือ Conversion) จากประโยคบอกเล่าให้เป็นประโยคคำถาม ใน Pattern Practice นักเรียนไม่เพียงแต่จะต้องทำประโยคบอกเล่าให้เป็นคำถามเท่านั้น แต่ในขณะที่เดียวกันจะต้องเปลี่ยนรูปเอกพจน์ พหูพจน์ อดีตกาล ปัจจุบัน อนาคต การแสดงความเป็นเจ้าของ และสถานการณอื่น ๆ อีก ถ้านักเรียนสามารถเปลี่ยนประโยคบอกเล่าเป็นคำถามได้ในขณะเดียวกันกับที่เขาใช้เครื่องหมายทางไวยากรณ์อื่น ๆ ได้ถูกต้อง ก็คงถือว่านักเรียนเริ่มใช้ข้อที่แตกต่างกันระหว่างประโยคคำถามกับบอกเล่าได้อย่างอัตโนมัติแล้ว

ตัวอย่างของ Conversion-type สำหรับคำถาม-คำตอบ มีดังนี้

ครู : This is John's book.

น.ร. : Is this John's book ?

หรือ

ครู : John went home yesterday.

น.ร. : Did John go home yesterday ?¹⁹

1. การฝึกด้วยวิธีเทียบแทน (Substitutional-Type)

การฝึกด้วยวิธีเทียบแทนนี้แบ่งได้เป็น 3 ชนิด คือ

(1) การเทียบแทนอย่างง่าย (Simple Oral Substitution)

¹⁸Lado, op. cit., p. 106.

¹⁹Syoc, op. cit., p. 88-89.

วิธีนี้ครูให้ตัวนำปากเปล่าซึ่งนักเรียนจะนำไปแทนคำในประโยคในตำแหน่งเดียวกันทุกประโยค ตัวอย่างการฝึกกระบวนประโยคคำถามที่ขึ้นต้นด้วยกริยา Do

ครู

นักเรียน

Do you understand ?

Hear.

Do you hear ?

See.

Do you see ?

Understand.

Do you understand ?

Hear.

Do you hear ?

See.

Do you see ?

Believe.

Do you believe ?

Approve.

Do you approve ?

Try.

Do you try ?

นักเรียนจะต้องฟังตัวนำจากครูด้วยความระมัดระวัง โดยวิธีนี้ ความสนใจของนักเรียนจะอยู่ที่ตัวนำมากกว่าอยู่ที่ Do

(2) การฝึกการเทียบแทนโดยใช้รูปภาพ (Simple Substitution : pictures)

ครูอาจใช้ภาพชุดหรือภาพที่ครูวาดเองบนกระดานคำเป็นตัวนำให้นักเรียนฝึกได้ ครูควรแสดงภาพให้นักเรียนดูก่อนการฝึก เพื่อให้แน่ใจว่าการออกเสียงและความหมายของคำศัพท์ไม่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน

ครู

นักเรียน

Do you see the train ?

Do you see the ship ?

Do you see the plane ?

(ครูชี้รูปภาพ)

Do you see the bus ?

Do you see the bird ?

Do you see the fish ?

Do you see the elephant ?

(3) การเทียบแทนชนิดที่เปลี่ยนตำแหน่งทุกครั้ง (Substitution in Variable slot)

ครู

นักเรียน

Do you see the train ?

Hear.

Do you hear the train ?

Ship.

Do you hear the ship ?

He

Does he hear the ship ?

Did

Plane.

They.

Like.

Bus.

You.

Do.

Did he hear the ship ?

Did he hear the plane ?

Did they hear the plane ?

Did they like the plane ?

Did they like the bus ?

Did you like the bus ?

Do you like the bus ?

(4) การเทียบแทนชนิดที่เปลี่ยนหลายตำแหน่ง (Multiple Substitution)
วิธีนี้ครูให้ตัวนำครั้งละ 2 หรือ 3 ตัว แทนที่จะเป็นตัวเดียว ตัวนำที่ให้

อาจจะเป็นรูปภาพ ของจริง หรือเป็นคำพูดก็ได้

ตัวอย่าง : ตัวนำ 2 ตัว เป็นคำพูดและรูปภาพ

ครู

นักเรียน

You. (ขั้วรถไฟ)

Do you like the train ?

He. (ขั้วเรือ)

Does he like the ship ?

She. (ขั้วเครื่องบิน)

Does she like the plane ?

You. (ขั้วรถบัส)

Do you like the bus ?

They. (ขั้วนก)

Do they like the bird ?

She. (ขั้วปลา)

Does she like the fish ?

They. (ขั้วจิ้งจอก)

Do they like the camel ?

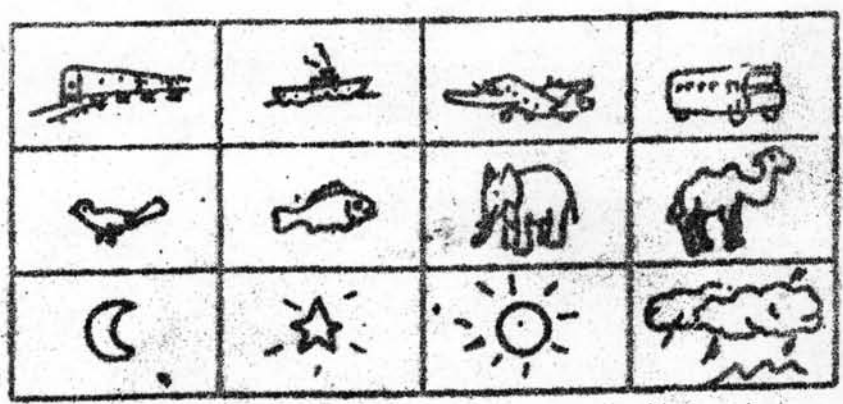
She. (ขั้วพระจันทร์)

Does she like the moon ?

You. (ขั้วดาว)

Do you like the star ?

ภาพที่ 3 แสดงการใช้แบบภูมิภาพเป็นตัวนำ (Cues) ในการฝึก
การนำใบไม้ (Pattern Practice)

2. การเปลี่ยนประโยค (Transformation)

ในการเปลี่ยนประโยคอย่างง่ายที่ใช้ฝึกในชั้นที่ 4 เช่น เปลี่ยนจาก John saw the elephant. เป็น Did John see the elephant ? การฝึกในลักษณะนี้ นักเรียนรู่ว่าจะต้องเปลี่ยนประโยคบอกเล่าเป็นประโยคคำถาม โดยใช้คำกริยาช่วย Do.

เมื่อจะนำการเปลี่ยนประโยคมาใช้ฝึกในชั้นที่ 5 ควรจะรวมกับการฝึกแบบ เที่ยบแทน (Substitution) ดังตัวอย่าง

ครู

นักเรียน

John saw the train. Mary. Ship.

Did Mary see the ship ?

John liked the plane. Peter. Bus.

Did Peter like the bus ?

John caught the bird. Robert. Fish.

Did Robert catch the fish ?

John rode on the elephant.

Did Joseph ride on the

Joseph. Camel.

Camel ?

John saw the moon.

Did Albert see the star ?

Albert. Star.

John liked the sun.

Did Charles like the clouds ?

Charles. Clouds.

3. การเพิ่มความยาวของประโยค (Addition)

การฝึกโดยใช้วิธีนี้นักเรียนจะสนใจคำ หรือกลุ่มคำที่จะนำมาเพิ่มประโยค ทำให้เขาไม่สนใจปัญหาของหัวข้อไวอากรณที่กล่าวถึงอยู่ วิธีการของการฝึกประเภทนี้คือ ครูจะให้ตัวนำ นักเรียนจะนำตัวนำนี้ไปรวมกับประโยคที่ครูให้ ตัวอย่างต่อไปนี้เป็นการฝึกให้เติมตัวนำที่ท้ายประโยค

- ครู : I must go to the bank.
 : Before lunch.
 : I must go to the bank before lunch.
 : To cash a check.
 : I must go to the bank before lunch to cash a check.
 : I must go to the bank.
- น.ร. : I must go to the bank.
 ครู : Before lunch.
 น.ร. : I must go to the bank before lunch.
 ครู : To cash a check.
 น.ร. : I must go to the bank before lunch to cash a check.
 ครู : Because I need money.
 น.ร. : I must go to the bank before lunch to cash a check,
 because I need money.
 ครู : To buy a shirt.
 น.ร. : I must go to the bank before lunch to cash a check,
 because I need money to buy a shirt.

ถ้าจะทำให้ยากขึ้นควรจะรวมวิธีฝึกแบบเพิ่มความยาวของประโยค
 (Addition) กับการเทียบแทน (Substitution) เข้าด้วยกัน ดังตัวอย่าง

- ครู : I must go home.
 : Have.
 : I have to go home.
 : Very soon.
 : I have to go home very soon.
 : You.

- : You have to go home very soon.
- : I must go home.
- น.ร. : I must go home.
- ครู : Have.
- น.ร. : I have to go home.
- ครู : Should.
- น.ร. : I should go home.
- ครู : Very soon.
- น.ร. : I should go home very soon.
- ครู : We.
- น.ร. : We should go home very soon.
- ครู : To study.
- น.ร. : We should go home very soon to study.
- ครู : Geography.
- น.ร. : We should go home very soon to study geography.
- ครู : To school.
- น.ร. : We should go to school very soon to study geography.²⁰

4. การฝึก Pattern Practice ควบทสนทนา (Dialogue)

การฝึก Pattern Practice ควบทสนทนา โดยให้นักเรียนวาทสนทนา

ตามครู และให้นักเรียนท่องจำบทสนทนานั้นให้ได้ เป็นการฝึก Pattern Practice ที่
ไม่คอยใครเฉลย เพราะมีข้อบกพร่องดังต่อไปนี้ คือ

²⁰Lado, op. cit., pp. 106-112.

1. แม้ว่านักเรียนจะพูดกระสวนประโยคเหล่านั้นได้คล่องดีในสถานการณ์หนึ่ง แต่จะไม่มี ความมั่นใจที่จะใช้กระสวนนั้น ๆ กับสถานการณ์ใหม่ ๆ ได้

2. นักเรียนจะใช้เวลามากในการท่องบทสนทนาเหล่านั้นให้ได้ เพราะนักเรียนส่วนมากไม่ต้องการที่จะแสดงความคิดหรือไม่สบายใจหน้าชั้น และเวลาในห้องเรียนก็จะหมดไปด้วยการให้นักเรียนออกมาท่องบทสนทนานั้น ซึ่งเป็นการเสียเวลามาก

ข้อบกพร่องทั้ง 2 ประการนี้ ครูอาจจะแก้ไขได้โดยใช้คำศัพท์อื่น ๆ ที่นักเรียนรู้อยู่แล้วมาแทนที่คำในกระสวนประโยคที่จะให้นักเรียนฝึก แทนที่จะให้นักเรียนท่องจำบทสนทนาให้ได้เป็นบท ๆ

ตัวอย่าง

น.ร.₁ : Did John sell his car yesterday ?

น.ร.₂ : Yes, he did. He got a good price for it.

ครู : House.

น.ร.₂ : Did John sell his house yesterday ?

น.ร.₃ : Yes, he did. He got a good price for it.

ครู : Book.

น.ร.₃ : Did John sell his book yesterday ?

น.ร.₄ : Yes, he did. He got a good price for it.

การฝึกฝนทำต่อไปจนกว่านักเรียนจะมีโอกาสได้ท่องประโยคเหล่านั้นทุกคน ครูอาจจะบอกคำต่อไปนี้ให้นักเรียนใช้แทนที่

ครู	:	bicycle	cow	motorcycle	rice
		buffalo	pig	farm	bamboo
		radio	truck		
		watch	orchid	plant.	

การฝึก Pattern Practice ด้วยวิธีนี้เป็นแบบผสมระหว่างบทสนทนา และการฝึกด้วยวิธีเทียบแทน (Substitution) ซึ่งเป็นการสร้างสถานการณ์ในการสนทนาให้มากขึ้น²¹

Lado เสนอวิธีฝึก Pattern Practice ด้วยบทสนทนาโดยใช้รูปภาพประกอบ วิธีนี้นักเรียนจะถูกควบคุมให้ใช้กระสวนประโยคที่เป็นปัญหาโดยที่ความสนใจของนักเรียนจะอยู่ที่รูปภาพตลอดเวลา

ตัวอย่าง ฝึกประโยคบอกเล่าและประโยคปฏิเสธ
(รูปภาพประกอบหน้า 110)

- ครู (ชี้รถไฟ) : Do you see the train ?
: Yes, I do. I see the train.
- (ปิดภาพเรือ) : Do you see the ship ?
: No, I don't. I don't see the ship.
- (ชี้เครื่องบิน) : Do you see the plane ?
: Yes, I do. I see the plane.
- (ปิดภาพรถบัส) : Do you see the bus ?
น.ร. : No, I don't. I don't see the bus.
- ครู (ชี้นก) : Do you see the bird ?
น.ร. : Yes, I do. I see the bird.
- ครู (ปิดภาพช้าง) : Do you see the elephant ?
น.ร. : No, I don't. I don't see the elephant.

²¹Syoc, op. cit., pp. 81-83.

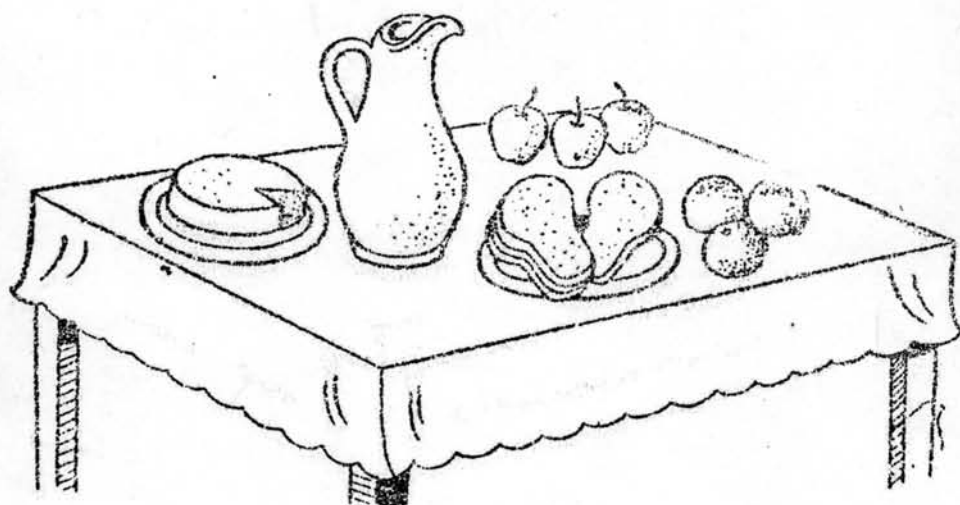
- ครู (ซื่อ) : Do you see the camel ?
 น.ร. : Yes, I do. I see the camel.
 ครู (เปิดภาพพระจันทร์) : Do you see the moon ?
 น.ร. : No, I don't. I don't see the moon.²²

5. การฝึก Pattern Practice โดยใช้สถานการณ์ (Situational Drill)
 การฝึกโดยวิธีนี้ครูเป็นผู้ให้สถานการณ์ นักเรียนจะต้องคอยระมัดระวังที่จะ
 ใช้สถานการณ์นั้นให้ถูกต้อง
 วิธีให้สถานการณ์อาจจะทำได้ ดังนี้
 (1) ใช้รูปภาพ วิธีนี้ครูอาจจะให้นักเรียนตั้งคำถาม และตอบคำถาม หรือ
 สร้างเรื่องจากรูปภาพ ในการนี้นักเรียนจะต้องใช้ความคิดคำนึงของตนเองบ้าง
 ตัวอย่าง ใช้รูปภาพ เกี่ยวกับอาหารเพื่อแสดงสถานการณ์ บทฝึกอาจจะ
 เป็นดังต่อไปนี้

---

²²Lado, op. cit., pp. 110-111.

ภาพที่ 4 แสดงการสร้างสถานการณ์ด้วยรูปภาพ

- ครู : Chat, what do you see in this picture ?
 ชัย : I see some apples, some oranges, some cheese, and some bread.
- ครู : What do you see Chalee ?
 ชาลี : I see a pitcher.
- ครู : What do you think is in the pitcher ?
 ชาลี : I think there is milk in the pitcher.
- ครู : Who do you imagine put the milk in the pitcher, Lop ?
 ลพ : I think the mother put the milk in the pitcher.
- ครู : Why ?
 ลพ : Because the mother usually prepares the food for the family.
- ครู : How many children do you think there are in this family, Subin ?
 สุบิน : I think there are three.
- ครู : Why ?
 สุบิน : Because there are three apples and three oranges on the table. Each child is going to eat one apple and one orange.
- ลพ : I think there are six. Each child will eat only one kind of fruit.
- ครู : Do you think this is going to be their dinner, Tawin ?
 ทวีต : No, I don't think so. I think the children are just hungry so their mother has some food on the table for them to eat.

ครู : Why ?

น. 5. : Because I don't see any plates, or knives, or forks,
or spoons on the table.

ในการใช้รูปภาพนี้ ครูควรจะมีคำถามนักเรียนไว้ในใจก่อนที่จะฝึกการสนทนา
หลังจากทำเช่นนั้นสัก 2 - 3 ครั้งแล้ว ครูอาจให้นักเรียนตั้งคำถามกันเองในเรื่องที่
ใกล้เคียงกับรูปภาพนั้น ๆ²³

2. การใช้แผนภูมิ (Chart) ที่มีภาพประกอบมีประโยชน์ในการฝึก Pattern
Practice ได้หลายเรื่อง เช่น แผนภูมิต่อไปนี้อาจจะใช้ฝึกกระสวนประโยคต่อไปนี้

There's + a lot of + mass noun.

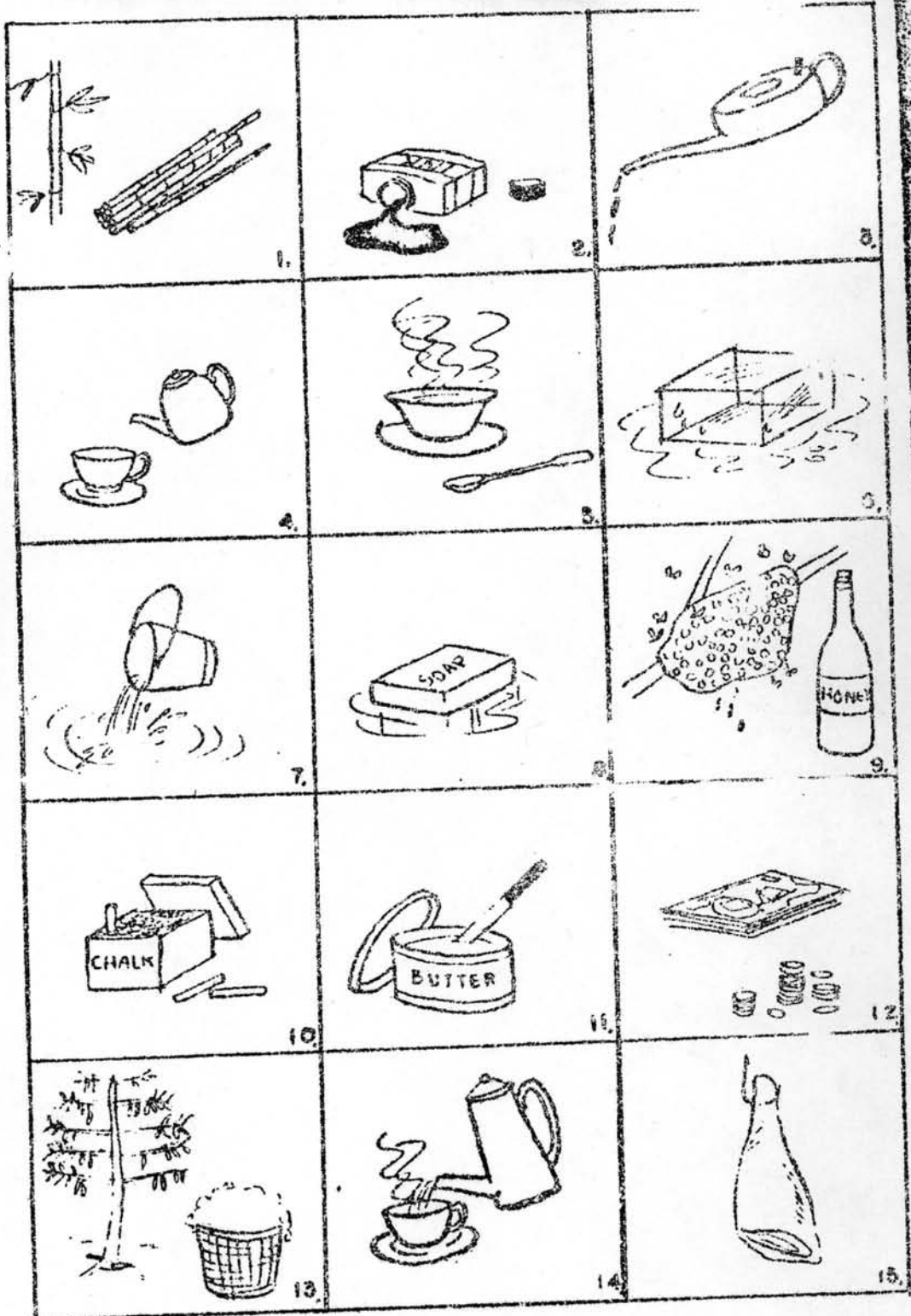
Is there + a lot of + mass noun + ?

Who + verb + some + mass noun + ?

---

²³Syoc, op. cit., pp. 102-103.

ภาพที่ 5 แสดงการสร้างสถานการณ์ด้วยแผนภูมิภาพ

กลวิธีในการฝึก : There's + a lot of + mass noun + here.

ครู : Look at the chart and practice as in the example given.

: Bamboo.

: There's a lot of bamboo here.

: Ink.

น.ร. : There's a lot of ink here.

ครู : Tea.

น.ร. : There's a lot of tea here.

๗๑

Is there + a lot of + mass noun + here + ?

ครู : Bamboo.

น.ร. : Is there a lot of bamboo here ?

1
น.ร. : I don't think so.

2
ครู : Meat.

น.ร. : Is there a lot of meat here ?

1
น.ร. : I don't think so.

2
ครู : Butter.

น.ร. : Is there a lot of butter here ?

1
น.ร. : I don't think so.

๗๒

Who + verb + some + mass noun + ?

ครู (ชี้รูป "bamboo") : Who wants some bamboo ?

: I do.

(ครูชี้ภาพแต่ละภาพ แล้วให้นักเรียนถาม และตอบ)

น.ร. : Who wants some honey ?

1

- น.ร.₂ : I do.
 น.ร.₁ : Who wants some soap ?
 น.ร.₂ : I do.
 น.ร.₁ : Who wants some chalk ?
 น.ร.₂ : I do.²⁴

าลา

สำหรับวิธีการสอนไวยากรณ์อังกฤษที่เสนอแนะไว้ข้างต้นนั้น เอช ซี เบอร์โร (H.C. Burrow) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในการสอนภาษาอังกฤษคนหนึ่งได้สนับสนุนว่าเป็นวิธีสอนที่เหมาะสมในระดับวิทยาลัยครู โดยให้เหตุผลว่า นักศึกษาในระดับวิทยาลัยครูนี้มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ เนื่องจากไม่ได้รับการฝึกการใช้ภาษาอย่างเพียงพอในชั้นมัธยม เพราะฉะนั้นเมื่อขึ้นมาเรียนในระดับวิทยาลัยครู อาจารย์ผู้สอนจะต้องสอนซ่อมเสริมในสิ่งที่นักศึกษาเคยเรียนมาบ้างแล้ว การสอนซ่อมเสริมให้กับนักศึกษาในระดับนี้ทำได้ยากมาก เพราะจะทำให้นักศึกษาเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนได้ ฉะนั้นอาจารย์ผู้สอนควรใช้วิธีสอนโดยให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกปากเปลามาก ๆ เพราะจะทำให้ความสนใจของผู้เรียนอยู่ที่การฝึกพูด (Oral-practice) มากกว่าเนื้อหาที่จะเรียน²⁵

---

²⁴ Angkab Palakornkul and Marlys Berg, English Grammar For Thai Speakers. Volume I. (Bangkok: Kurusapha Ladprao Press, 1970), pp. 23-24.

²⁵ H.C. Burrow, "Problems of Teaching English in Training Colleges," เอกสารการนิเทศการศึกษา, 40(ธันวาคม, 2502), หน้า 1-4.

6. หนังสืออ้างอิงเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ
 อาจารย์ที่สอนไวยากรณ์อังกฤษควรจะได้ใช้หนังสือต่าง ๆ ที่จัดทำบรรณานิตค้น
 ไว่ข้างล่างนี้ เป็นหนังสืออ้างอิงเกี่ยวกับวิธีสอนไวยากรณ์

Dacanay, Fe R. Techniques and Procedures in Second Language Teaching (J. Donel Bowen, ed.) Quezon City : Phoenix Publishing House, 1963.

Chapter 1 : Presenting English Structures. (pp. 1-95)

บทนี้ผู้แต่งอภิปรายและแนะนำการเสนอโครงสร้างไวยากรณ์ด้วยการใช้สถานการณ์ (Situation) 10 วิธี เช่น เสนอด้วยบทสนทนา (Dialogue) จดหมาย (Letter) เรื่อง (Story) และ สมุดบันทึก (Diary) เป็นต้น แต่ละวิธีจะมีบทเรียนตัวอย่างและการอภิปรายประกอบ นอกจากนั้นผู้แต่งแนะนำวิธีเตรียมบทเรียนโดยชี้ให้เห็นข้อควรระวังในการใช้ ประโยชน์ และข้อบกพร่อง ตลอดจนระดับขั้นที่เหมาะสมในการที่จะเสนอ - โครงสร้างไวยากรณ์ด้วยวิธีต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น

Chapter 2 : Pattern Practice Or Structure Drills
 (pp. 96-194)

บทนี้ผู้แต่งอภิปรายถึงความสัมพันธ์ระหว่างการนำเข้าสู่บทเรียน (Presentation) และการฝึก (Drill) ความคิดรวบยอด (Concept) ของการฝึกกระสวนประโยคหลักในการฝึก คุณค่า และลักษณะที่ดีของแบบฝึกกระสวนประโยค และการฝึกกระสวนประโยคชนิดต่าง ๆ ซึ่งผู้แต่งได้อภิปรายและยกตัวอย่างไว้อย่างละเอียด นอกจากนั้นผู้แต่งได้อภิปรายและยกตัวอย่างการฝึกกระสวนประโยคโดยใช้รูปภาพเป็นตัวนำ (Cue) และตอนสุดท้ายได้กล่าวถึงการฝึกกระสวนประโยคที่เรียกว่า "Free Communication"

Finocchiaro, Mary. English as a Second Language : From Theory to Practice New York: Simon and Schuster, Inc., 1964.
The Structures (pp. 58-68)

ผู้เขียนแนะนำหลักการสอนและวิธีสอนโครงสร้างไวยากรณ์ด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด (Aural-Oral approach) พร้อมทั้งเสนอกลวิธีและหลักในการฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ชนิดต่าง ๆ ไว้อย่าง

Teaching English as a Second Language (Revised and Enlarged) New York: Harper & Row, Publishers, 1969.
"Teaching Structures" (pp. 111-128)

ผู้เขียนเสนอลำดับขั้น (Steps) ในการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ตามวิธีสอนแบบฟัง-พูด (Aural-Oral Approach) พร้อมทั้งหลักและกลวิธีในการฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ปากเปล่าชนิดต่าง ๆ ไว้อย่างละเอียด

Lado, Robert. Language Teaching : A Scientific Approach New York: McGraw-Hill, Inc., 1964.

Chapter 10 : From Sentences to Patterns. (pp. 90-102)

บทนี้ผู้เขียนกล่าวถึงการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ด้วยวิธีสอนแบบ Pattern-Practice Approach ซึ่งมีลำดับขั้นในการสอนดังนี้

1. ดึงความสนใจของผู้เรียนให้มาสู่เรื่องที่จะเรียน
2. ให้ตัวอย่าง
3. ให้นักเรียนซ้ำประโยค (Repeat) ตามครู และให้ตัวอย่างเพิ่มเติม
4. สรุป

5. ฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ปากเปล่า โดยเน้นความสนใจที่ปัญหา

พร้อมกันนี้ผู้เขียนได้เสนอกลวิธีและตัวอย่างในการฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ปากเปล่าชนิดต่าง ๆ ไว้อย่างละเอียดพอสมควร

Chapter 11 : Pattern Practice (pp. 103-113)

บทนี้เขียนกล่าวถึงความสำคัญของการฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ขั้นการนำไปใช้ (Pattern Practice) และเสนอกลวิธีในการฝึกการนำไปใช้ 4 วิธี ได้แก่ การแทนที่คำ (Substitution) การเปลี่ยนรูปประโยค (Transformation) การกลับ - ประโยค (Conversion) และการเพิ่มประโยค (Addition)

Mackey, William Francis. Language Teaching Analysis London: Longmans, Green & Co., Ltd., 1965.

"Pattern Practice" (pp. 268-275)

ผู้เขียนได้ให้ตัวอย่างการฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ปากเปล่าไว้ 11 ชนิด และกล่าวถึงชนิดและการใช้ตารางเทียบแทน (Substitution Table) ในการฝึกให้นักเรียนสามารถแต่งประโยคได้ตามกระสวนที่กำหนดให้ โดยให้ตัวอย่างไว้อย่างละเอียด

Pittman, G. Teaching Structural English Singapore: Federal Publication Ltd., 1964.

Chapter 7 : Structure in our English Lessons

The Aural-Oral Approach.

ผู้เขียนเสนอให้ใช้สถานการณ์ (Situation) ในการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ และกล่าวถึงลักษณะของสถานการณ์ที่ดี การนำเข้าสู่บทเรียน (Presentation) โดยใช้สถานการณ์ และวิธีการฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ปากเปล่านิตต่าง ๆ นอกจากนี้ผู้เขียนได้เสนอแนะการแบ่งเวลาในการสอนไวยากรณ์ในห้องเรียนไว้ด้วย

Rivers, Wilga M. Teaching Foreign Language Skills. Chicago: The University of Chicago Press, 1968.

Chapter 4 : Construction of Grammatical Drills And Exercises. (pp. 88-111)

ผู้เขียนสนับสนุนวิธีสอนแบบฟัง-พูด (Aural-Oral Approach) เพราะจะทำให้ผู้เรียนมีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาได้อย่างถูกต้อง และสามารถเข้าใจภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ และได้กล่าวถึงหลักการสอนไวยากรณ์ในห้องเรียน การสร้างแบบฝึกหัด และบทฝึกไวยากรณ์ การฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ชนิดต่าง ๆ (Types of Pattern Drills) และได้เสนอแนะกลวิธีในการฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ปากเปล่า (Classroom Presentation of Pattern Drills) ที่จะทำให้นักเรียนสนใจในสิ่งที่ฝึกอยู่ตลอดเวลา

Syoc, Van Bryce. แนะวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์สำหรับประเทศไทย

คมคาย จงเจริญสุข แปลจาก Methods of Teaching English as a Foreign Language with Particular Reference to Speakers of Thai. พระนคร โรงพิมพ์สังคมาศศรแห่งประเทศไทย, 1963

บทที่ 3 : วิธีสอนไวยากรณ์ (หน้า 68-87)

บทนี้กล่าวถึงวิธีดำเนินการสอนไวยากรณ์ตามวิธีสอนแบบฟัง-พูด (Aural-Oral Approach) ซึ่งมีลำดับขั้นในการสอนดังนี้

1. ดึงความสนใจของนักเรียนให้เข้ามาสู่เรื่องที่จะเรียน
2. ให้ตัวอย่างหัวข้อไวยากรณ์นั้น ๆ
3. สรุปกฎเกณฑ์
4. ฝึกปากเปล่าโดยเน้นความสนใจที่ปัญหา (Practice)
5. ฝึกการนำไปใช้ (Pattern Practice)

พร้อมทั้งแสดงกลวิธีของแต่ละขั้นไว้อย่างละเอียด

บทที่ 4 : การสอน Pattern Practice (หน้า 88-104)

บทนี้กล่าวถึงกลวิธีในการฝึกการนำไปใช้ (Pattern Practice) ชนิดต่าง ๆ เช่น การโต้บทสนทนา (Dialogue) การสร้างสถานการณ์ (Situational Drill) การใช้แผนภูมิภาพ (Chart) และการฝึกกระสวนประโยค เป็นต้น

Wishon, George E. and O' Hare, Thomas J. (eds) Teaching English: A Collection of Readings New York: American Book Company, 1968.

ในหนังสือเล่มนี้มีบทความเกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์อังกฤษอยู่ 3 เรื่อง คือ

1. "Pattern Practice" ของ Nelson Brooks (pp. 81-88) ซึ่งได้นำแบบฝึกหัดสำหรับฝึกกระสวนประโยคปากเปล่า (Pattern Practice หรือ Structure Drill) 12 ชนิด พร้อมคำอธิบาย และตัวอย่างประกอบอย่างชัดเจน เช่น การรวมประโยค (Integration) การเติมประโยค (Completion) และการขยายประโยค (Expansion) เป็นต้น
2. "Oral Grammar Drills" ของ Harold V. King (pp. 89-94) ผู้เขียนเสนอการฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ปากเปล่าไว้ 4 ชนิดใหญ่ ๆ ได้แก่ การฝึกกระสวนประโยคแบบง่าย (Straight Pattern Practice) แบบที่มีปัญหาไวยากรณ์ที่ต้องสนใจมากกว่า 1 ที่ (Progressive Pattern Practice) แบบแทนที่คำ (Substitution-Concord Drill) และแบบถาม-ตอบ (Question-and-Answer Drill) โดยที่ผู้เขียนได้อธิบายวิธีการฝึกพร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบไว้อย่างชัดเจน
3. "The Oral Approach with Large Classes" ของ Russell N. Campbell (pp. 58-64) ผู้เขียนแนะนำให้แบ่งนักเรียนในห้องออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ โดยจัดให้นักเรียนที่มีสติปัญญาระดับเดียวกันอยู่ในกลุ่มเดียวกัน และให้ถือว่านักเรียนแต่ละกลุ่มคือ นักเรียน 1 คน การเรียกแต่ละกลุ่มให้ฝึกปากเปล่านั้น ควรใช้วิธีสุ่ม (Random) ผู้เขียนได้ให้ตัวอย่างการฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ปากเปล่าสำหรับการจัดชั้นเรียนแบบนี้ไว้ด้วย

7. หนังสืออ้างอิงเกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์อังกฤษ

อาจารย์ผู้สอนไวยากรณ์อังกฤษ ควรใช้หนังสือที่ได้ทำบรรณานิตค้นไว้

ข้างล่างนี้เป็นหนังสืออ้างอิงในการสอน

Christophersen, Paul, and Sandved, Arthur O. An Advanced English Grammar. London: Macmillan, Lowe and Brydone Printers Ltd., 1971.

หนังสือเล่มนี้ให้ความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์อังกฤษแต่ละหัวข้ออย่างละเอียด เช่น รายละเอียดเกี่ยวกับ Norminals Adjectives Verbals, Adverbs, Determiners และ Auxiliaries เป็นต้น

Close, A.R. English as a Foreign Language. London: George Allen & Unwin, 1962.

หนังสือเล่มนี้มุ่งอธิบายหัวข้อไวยากรณ์ที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนต่างชาติ และให้รายละเอียดเกี่ยวกับหัวข้อไวยากรณ์ เช่น Aspects of quantity, Articles, Tenses, Auxiliaries และ Prepositions เป็นต้น

_____. The New English Grammar. London: George Allen & Unwin Ltd., 1964.

หนังสือเล่มนี้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับหัวข้อไวยากรณ์ครอบคลุมทุกหัวข้อ ในแต่ละบท ผู้เขียนจะให้ตัวอย่าง คำอธิบาย บทฝึกปากเปล่า แบบฝึกหัด และเรื่องสำหรับอ่าน (reading passage) ซึ่งมีไวยากรณ์ที่เรียนแล้วในตอนต้น และในตอนท้ายบทจะมีข้อทดสอบรวม (Tests) สำหรับหัวข้อไวยากรณ์ที่เรียนในบทนั้น ๆ หนึ่ง ในตอนแรก (Part I) ผู้เขียนได้กล่าวถึงการออกเสียง (Pronunciation) และการสะกดคำ (Spelling)

Eckersley, C.E. A Concise English Grammar for Foreign Students. London: Longmans, 1966.

หนังสือเล่มนี้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับหัวข้อไวยากรณ์ 9 หัวข้อด้วยกัน เช่น รายละเอียดเกี่ยวกับประโยค (The Sentence) คำนาม (The Noun) และคำคุณศัพท์

(The Adjective) เป็นต้น นอกจากนั้นผู้เขียนได้รวบรวมข้อผิดพลาด (Error) ที่นักเรียนมักจะทำ พร้อมทั้งให้ประโยคที่ถูกต้องไว้ด้วย ในตอนท้ายเล่มมีแบบฝึกหัดของหัวข้อ - ไวยากรณ์ที่ได้อธิบายไว้ในตอนต้นพร้อมทั้งคำตอบ

French, G.E. English in Tables. London: Oxford University Press, 1970.

หนังสือเล่มนี้ผู้เขียนเสนอตารางเทียบแทน (Substitution Tables) ของกระบวนประโยคมูลฐานไว้ 50 ตาราง และทุกตารางจะมีแบบฝึกหัดสำหรับให้นักเรียนฝึกกำหนดไว้ด้วย ในภาคคำนำผู้เขียนได้กล่าวถึงประโยชน์ของตารางเทียบแทน พร้อมทั้งแนะนำการสร้าง และการใช้ตารางเทียบแทนในห้องเรียน

Heaton, B.J., and Stocks, J.P. Overseas Students, Companion to English Studies. London: Longmans, Green and Co., Ltd., 1966.

หนังสือเล่มนี้เขียนในรูปของพจนานุกรม (Dictionary) ซึ่งเหมาะจะใช้เป็นคู่มือครู และนักเรียน ในการเขียนเพื่อให้เลือกใช้คำ (Words) และหัวข้อไวยากรณ์ (Grammatical points) โดยเหมาะสมและถูกต้อง

Hornby, A.S. The Teaching Of Structural Words And Sentence Patterns. (Stages 1-4) London: Oxford University Press, 1972

ผู้เขียนเสนอแนะวิธีสอนคำทางไวยากรณ์ (Structural Words) และกระบวนประโยค (Sentence Patterns) โดยแนะนำกิจกรรมสำหรับครูในการดำเนินการสอน พร้อมทั้งเสนอตารางเทียบแทน (Substitution Tables) สำหรับกระบวนประโยคที่จะสอนด้วย

Ward, John Millington. New Intermediate English Grammar. London: Longman, 1972.

หนังสือเล่มนี้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับหัวข้อไวยากรณ์ครอบคลุมแทบทุกเรื่อง ที่สำคัญได้แก่ Nouns, Pronouns, Adjectives, Verbs & Verbial, Connection และ Adverbs เป็นต้น ในตอนท้ายเล่มมีแบบฝึกหัดสำหรับฝึกการใช้ไวยากรณ์ที่อธิบายแล้วในตอนต้น

Zandvoort, W.R. A Handbook of English Grammar. London: Longmans, 1972.

หนังสือเล่มนี้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการใช้ไวยากรณ์ในเรื่องต่าง ๆ เช่น Verbs, Nouns, Pronouns, Adjectives & Adverbs และ Sentence Structures เป็นต้น ซึ่งผู้เขียนได้ให้ตัวอย่างประกอบคำอธิบายไว้อย่างละเอียดและกว้างขวางพอสมควร

8. แบบฝึกหัดเสริมสำหรับการสอนไวยากรณ์อังกฤษ

แบบฝึกหัด หรือบทฝึกจากหนังสือต่าง ๆ ดังต่อไปนี้อาจจะนำมาใช้เป็นแบบฝึกหัดเสริมในการสอนไวยากรณ์อังกฤษได้

Allen, W.S. Living English Structures. London: Longmans, 1972.

หนังสือเล่มนี้มีแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการใช้ไวยากรณ์อังกฤษในเรื่องที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนต่างชาติโดยเฉพาะ ซึ่งผู้เขียนได้ให้ตัวอย่างและคำอธิบายไว้อย่าง

Champman, H.R.L. English Grammar and Exercises for Secondary School. (Book 1-4) London: Longmans, 1970.

หนังสือชุดนี้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับหัวข้อไวยากรณ์ที่สำคัญ ๆ เช่น Verbs Tenses และ Auxiliary Verbs เป็นต้น ซึ่งครูอาจจะใช้เป็นหนังสือคู่มือในการสอน

ไวยากรณ์ได้ และนอกจากนั้นยังมีแบบฝึกหัดสำหรับให้นักเรียนฝึกใช้ไวยากรณ์ในเรื่องที่
เรียนแล้วในตอนท้ายของทุกบท

Chaiyaratana, Chalao. Grammatical Structure Drills. Bangkok:

Prae Pittaya Limited Partnership,

ผู้เขียนเสนอแบบฝึกหัดกระสวนประโยคไว้หลายแบบด้วยกัน โดยเรียงลำดับตามความ
ยากง่าย ครูอาจจะนำแบบฝึกหัดกระสวนประโยคในหนังสือเล่มนี้ไปฝึกนักเรียนได้ทันที หรือ
อาจจะยึดถือเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกหัดกระสวนประโยคด้วยตนเอง

Corder, S. Pit. An Intermediate English Practice Book. London:

Longmans, 1970.

แบบฝึกหัดในหนังสือเล่มนี้เหมาะสำหรับสอนหรือเสริมนักเรียนอ่อน โดยที่ผู้เขียน
ได้จัดลำดับแบบฝึกหัดไว้ตามความยากง่ายและตามลำดับเนื้อหาไวยากรณ์ที่กำหนดไว้ใน
ตอนต้น นอกจากนี้มีหนังสือเฉลยคำตอบที่ใส่คู่กับหนังสือเล่มนี้ด้วย

Durling, Donald H. English for Thai Speakers Vol. 3 Pattern

Practice. SEAREP, USOM Project.

ผู้เขียนเสนอแบบฝึกหัดกระสวนประโยคในขั้นการนำไปใช้ (Pattern Practice)
โดยใช้แผนภูมิภาพ (Chart) ที่ให้ไว้ท้ายเล่มเป็นเครื่องมือในการกำหนดสถานการณ์
ต่าง ๆ ซึ่งครูอาจจะนำแบบฝึกหัดนี้ไปใช้กับนักเรียนได้ทันที

Eckersley, B.C. and Macaulay, Margaret. Brighter Grammar.

London: Longman, 1971. (Book 1-4)

หนังสือชุดนี้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับหัวข้อไวยากรณ์ โดยให้ตัวอย่างและคำอธิบาย
ด้วยภาษาง่าย ๆ และใช้ภาพประกอบด้วย ทำให้น่าสนใจและเข้าใจง่ายขึ้น นอกจากนี้
จะมีแบบฝึกหัดสำหรับฝึกการใช้ไวยากรณ์ในเรื่องที่เรียนของแต่ละบทแล้ว ยังมีเรื่อง

สำหรับอ่าน (reading passage) เพื่อเป็นการเสริมการเรียนรู้ไวยากรณ์ในเรื่องนั้น ๆ อีกด้วย

Eckersley, C.E. and Eckersley, J.M. A Comprehensive English Grammar For Foreign Students. London: Longmans, 1963.

หนังสือเล่มนี้ให้คำอธิบายและรายละเอียดเกี่ยวกับหัวข้อไวยากรณ์ที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนต่างชาติไว้อย่างละเอียด และนอกจากนี้ยังมีแบบฝึกหัดสำหรับให้นักเรียนฝึกการใช้ไวยากรณ์เรื่องนั้น ๆ อย่างกว้างขวาง

Etherton, A.R.B. Graded English Exercises for Secondary Schools. (Book 3) London: Longmans, 1969.

แบบฝึกหัดในหนังสือเล่มนี้เหมาะที่ครูจะใช้สำหรับทบทวน หรือให้นักเรียนฝึกการใช้ไวยากรณ์ในเรื่องต่าง ๆ ได้แก่ Adjectives, Adverbs, Pronouns, Auxliary Verbs และ Tenses เป็นต้น

Giggins, L.W. and Shoebridge, D.J. Tense Drills. London: Longmans, 1970.

ผู้เขียนเสนอบทฝึก (Drills) สำหรับการสอนเรื่อง Tenses ไว้อย่างละเอียด โดยแบ่งบทฝึกออกเป็น 17 เรื่อง (Unit) ด้วยกัน ในแต่ละเรื่องจะมีบทฝึกสำหรับนักเรียน 3 ระดับ คือ ระดับต้น (Elementary) ระดับกลาง (Intermediate) และระดับสูง (Advanced) และทุก ๆ บทฝึกผู้เขียนแนะนำวิธีการ (Method) สำหรับฝึกนักเรียนไว้ด้วย

Heaton, J.B. Practice Through Pictures. (Drills in English Sentence Patterns) London: Longmans, 1970.

ผู้เขียนเสนอการฝึกการใช้ไวยากรณ์ในขั้นการนำไปใช้ (Pattern Practice) โดยใช้รูปภาพเป็นเครื่องกำหนดสถานการณ์ พร้อมทั้งนี้ได้เสนอบทสนทนา (Dialogue)

เพื่อเสริมการฝึกการใช้ไวยากรณ์ในเรื่องนั้น ๆ ให้มีความหมายสำหรับผู้เรียนยิ่งขึ้น ผู้เขียนได้ทำรายการหัวข้อไวยากรณ์ที่จะให้นักเรียนฝึกไว้ 32 บท ซึ่งแต่ละบทจะมีแผนภูมิภาพ (Chart) และภาพสำหรับบทสนทนาคู่กันไป และในภาคผนวกจะมีคำศัพท์ที่จะต้องใช้ในแต่ละบทไว้ด้วย นอกจากนี้ยังมีหนังสือคู่มือครูสำหรับใช้คู่กับหนังสือเล่มนี้

Heaton, J.B., Stocks, J.B. and Hawkey, R.A. English Examination Practice. London: Longmans, 1972.

แบบฝึกหัดไวยากรณ์ในหนังสือเล่มนี้ครอบคลุมเนื้อหาไวยากรณ์ 9 เรื่องใหญ่ ๆ ด้วยกัน เช่น Verbs, Words, Preposition & Adverbial, Particles & Phrasal Verbs และ Articles เป็นต้น และแต่ละเรื่องจะมีแบบฝึกหัดเกี่ยวกับเรื่องนั้นอย่างละเอียด เช่น Verbs จะมีแบบฝึกหัดสำหรับฝึกการใช้ Tenses and Forms, Helping Verbs, Conditionals, Active & Passive และ Tense Passages.

Hill, L.A. An Elementary Refresher Course. London: Oxford University Press, 1964.

_____ An Intermediate Refresher Course. London: Oxford University Press, 1964.

_____ An Advanced Refresher Course. London: Oxford University Press, 1965.

หนังสือชุดนี้เหมาะที่ครูจะใช้เป็นแบบฝึกหัดอ่านสำหรับเสริมการเรียนไวยากรณ์ หรือเป็นแบบฝึกหัดสำหรับฝึกการใช้ไวยากรณ์โดยตรงก็ได้ ผู้เขียนแบ่งแบบฝึกหัดออกเป็น 4 ตอน ตอนแรกนักเรียนต้องศึกษาเรื่องทีอ่านอย่างละเอียด (reading passage) โดยให้ความสนใจที่ลักษณะไวยากรณ์ที่พิมพ์ตัวหนัก ตอนที่สองนักเรียนทำแบบฝึกหัด (Test A) โดยการเติมคำที่พิมพ์ตัวหนักของเรื่องทีอ่านในตอนแรกนั่นเอง ต่อจากนั้น

นักเรียนทำแบบฝึกหัด (Test B) โดยเติมคำในช่องว่างเหมือนกันแต่เป็นเรื่องใหม่ และ ลักษณะคำที่เติมเป็นไวยากรณ์เรื่องเดิมนั่นเอง หลังจากทำแบบฝึกหัด 2 ชุดนี้แล้วจะมี สรุปเกี่ยวกับการใช้หัวข้อไวยากรณ์นั้น ๆ ทุกบท

Jupp, T.C. and Milne, John. English Sentence Structure. London: Heinemann Educational Books, Ltd., 1968.

แบบฝึกหัดไวยากรณ์ในหนังสือเล่มนี้ เหมาะที่ครูจะนำไปใช้ในการสอนพร้อมเสริม นักเรียนอ่อน เพราะผู้เขียนได้จัดแบบฝึกหัดไว้ตามลำดับความยากง่าย และเมื่อจบแต่ละ บทแล้วจะมีข้อทดสอบรวมสำหรับบทนั้น ๆ

Muckin, Ronald. Exercises in English Patterns and Usage. (Series 1-5) London: Oxford University Press, 1971.

หนังสือแบบฝึกหัดไวยากรณ์ชุดนี้ทั้งหมด 5 เล่ม เล่มที่ 1, 2 และ 3 เป็น แบบฝึกหัดเกี่ยวกับ Verb (Tenses, Patterns and Idioms) เล่มที่ 4 และเล่ม ที่ 5 เป็นแบบฝึกหัดเกี่ยวกับ Form of Words มีหนังสือเฉลยคำตอบสำหรับหนังสือชุดนี้ ด้วย

Tatham, M.A.A. English Structure Manipulation Drills. London: Longman Group Ltd., 1970.

ผู้เขียนเสนอแบบฝึกกรรมสวประโยคปากเปล่าไว้ 146 กรรมสว ซึ่งครูอาจจะใช้ แบบฝึกกรรมสวประโยคชุดนี้ในห้องเรียนโดยที่จะมีหรือไม่มีเครื่องบันทึกเสียงก็ได้ และอาจ จะใช้ในท้องปฏิบัติการทางภาษาใดควย

Thomas, A.J. and Martinet, A.V. A Practical English Grammar Exercises. (Series 1-6) London: Oxford University Press, 1970.

หนังสือแบบฝึกหัดไวยากรณ์ชุดนี้ทั้งหมด 6 เล่ม เป็นแบบฝึกหัดเกี่ยวกับ

Present & Past Tenses, Future & Conditional Tenses, Gerund/Infinitive/Particles, Verb + Preposition/Adverbs, Auxiliaries Verbs, Indirected Speech & Passive Voice ตามลำดับ และผู้เขียนได้เฉลยคำตอบไว้ท้ายหนังสือทุกเล่ม

ขอเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

1. ควรจะมีการวิจัยในหัวข้อเดียวกันนี้ แต่วิจัยกับนักศึกษาในวิทยาลัยครูในส่วนภูมิภาค
2. ควรจะมีการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการสอนไวยากรณ์ การสอนอ่าน และการสอนเขียนในระดับวิทยาลัยครู
3. ควรจะมีการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการใช้ไวยากรณ์อังกฤษของ นักศึกษาวิทยาลัยครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษามัธยมศึกษา และภาคค่ำ
4. ควรจะมีการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการใช้ไวยากรณ์อังกฤษของ นักศึกษาวิทยาลัยครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.ศ. 3) และตอนปลาย (ม.ศ. 5)